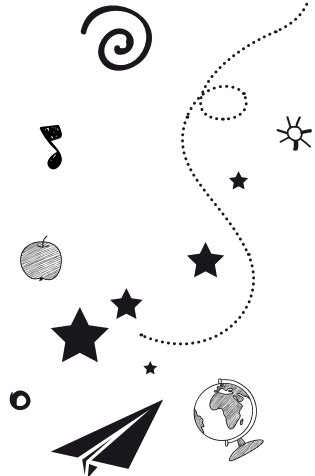

Petruța Petre

Întâmplări cu
puști

VOLUMUL III

3

Cuprins

Dragi copii.....	7
Salut!.....	9
Prima poveste.....	11
A doua poveste.....	17
A treia poveste.....	23
A patra poveste.....	29
A cincea poveste.....	35
A șasea poveste.....	41
A șaptea poveste.....	47
A opta poveste.....	53
A noua poveste.....	59
A zecea poveste.....	65

Salut!

Sunt Andrei, un puști de doisprezece ani din clasa a VI-a acum, dar povestea puștilor o știu de când și eu eram în clasa a V-a.

Pentru început, vreau să-i mulțumesc autoarei care este și profa mea de română pentru ocazia de a-mi exprima părerea despre cărți, mai exact despre întâmplările celor doi puști.

Așa cum spune și autoarea sunt povești pentru cei mari și mici (chiar și mami le-a citit) și, după părerea mea, este imposibil să nu te regăsești măcar într-una din povești, indiferent de vârstă, elev sau părinte. Cu toate că volumele au câte zece povești, în viziunea mea, este una singură deoarece există o legătură între ele.

Povestea celor doi prieteni, Mircea și Ionuț, este una bazată pe realitate, sunt prieteni, colegi de clasă, dar se întâmplă să fie și competitori. Pe lângă ce doi, apar și familiile lor, frați, surori, bunici, și toți dau viață acestor povești

și întregesc universul satului, iar asta ne face să ne gândim dacă nu cumva povestea este chiar despre noi, cititorii.

Îmi place foarte mult că doamna profesoară a introdus cuvinte noi pe care ni le explică imediat și, cu siguranță, în calitatea dumneaei de profesoară de limba și literatura română își dorește să le adăugăm în vocabularul nostru de zi cu zi.

Mai multe vă las pe voi să descoperiți sau să trăiți emoțiile personajelor.

Vă recomand să citiți *Întâmplări cu puști* de Petruța Petre.

Andrei Lepădatu
Școala Gimnazială nr. 1 Târgușor,
Constanța

Prima poveste

Salutare tuturor! Sunt Ionuț, sper că nu m-ați uitat din celelalte volume, puștiul dintr-a V-a. Ei bine, vacanța intersemestrială s-a terminat și ne-am întors iar la școală. Ce vacanță, o săptămână! Nici măcar nu mi-am dat seama când a trecut. Cine o fi inventat vacanța asta? Mie, numai să-mi găsesc ritmul, îmi ia vreo două săptămâni, apoi încep să mă bucur. Dar cam asta a fost bucuria mea la viteză maximă! Uneori e bine să ne bucurăm repede fără a mai sta pe gânduri, o porție de râs din toată inima face bine tuturor!

Acum sunt la școală. Mă uit în jur și-i văd pe toți amorțiți. Se pare că nici lor nu prea le-a priit vacanța (a *prii* = a-i fi cuiva prielnic, favorabil, a-i fi de folos, a-i cădea bine; a-i tihni; a face să prospere). Parcă ne-a făcut mai mult rău decât bine. Dar toate ca toate, începe semestrul al II-lea. Știți cum este începutul semestrului? Nu, vă spun eu: parcă s-a terminat Primul Război Mondial și începe Al Doilea. Profesorii intră în neutralitate, taberele

se regrupează, toată lumea este confuză și nimeni nu știe ce urmează sau cum se vor face coalițiile. Dar hai să ne calmăm; totuși, suntem la școală.

Mă uit spre banca lui Mircea. Tocilarul și-a adus azi la școală o carte nouă. Sora lui nu știe altceva decât să-i umple capul cu cărți. Și uite-așa el nu mai este atent la mine.

— Ce citești, Mircea? De unde ai luat cartea asta? E destul de veche.

— Am găsit-o în bibliotecă, este o carte care a fost a mamei mele, îți dai seama, și ea a citit-o când era de vârsta mea!

— Și nu a expirat? I-auzi! În situația de față mă gândeam că sensul cuvântului a expira putea fi să-și piardă valabilitatea. Glumeam, desigur!

— Nu, e chiar interesantă. Acum citesc *Prostia omenească* și mă amuză teribil. Știi, și azi fac oamenii prostii, diferite de cele de atunci, dar tot este de actualitate. În plus, are niște personaje atipice. Atipice, pentru cei care nu știu, înseamnă neobișnuite, care nu prezintă caracterele tipului obișnuit. Avea Ion Creangă talentul acesta de a crea personaje stranii și totuși atât de întâlnite în societate.

— Sper că nu insinuezi nimic, Mircea, doar știi că sunt un intelectual. *A insinua* = a strecura cu dibăcie o aluzie, o idee calomnioasă, răutăcioasă. Îmi dau seama imediat de asta!

Așadar, l-am lăsat pe Mircea cu personajele lui, cine știe ce perle mai zicea și am plecat. Hmm, ce să fac eu! Nu am stare și nu-mi place deloc atmosfera asta. Am văzut mingea lui Marius atârnată în pungă cum stătea cuminte și aștepta ora de sport. Ei, dar nu i-ar strica și ei puțină încălzire, să se pregătească înainte de adevărata mișcare. Am luat mingea și-am început să o bat prin clasă ca la handbal. Îmi plăcea, toți se uitau numai

la mine. Mă simțeam cel mai mare jucător. Stați așa să-mi amintesc cine a fost oare? A, Gheoghe Gruia desigur, dar asta se întâmpla pe vremea bunicului meu, el mi-a povestit. În fine, nu contează decât cum mă simt eu acum cu toți ochii ațintiți deasupra mea.

Nici nu am observat când s-a deschis ușa. Eu eram atunci în cea mai frumoasă lovitură a mea către poartă, lovitură ce avea să înscrie golul decisiv. Dar chiar atunci ușa s-a deschis, mai brusc ca niciodată, și profa de română era cu catalogul în brațe, pregătită, ca de obicei, numai că acum mingea mea stătea frumos deasupra catalogului. Ce să spun, frumoasă prindere! Mie îmi pierise glasul. Nici nu știu cum de ajunsese în bancă și stăteam ca un șoricel ce se teme de pisică. Singurul care era în picioare era Mircea. Fir-ar! Nu reușeam să mă concentrez la nimic și așteptam cu nerăbdare să spună cineva ceva și să treacă starea asta de tensiune insuportabilă. Sunt sigur că și voi ați fost în situația aceasta măcar o dată! Dacă nu ați fost... nu știu ce să zic, sunteți norocoși, dar ați pierdut emoția.

Și, cum stăteam eu cu capul plecat, o aud pe doamna profesoară că-mi spune:

— Ionuț, dacă-mi spui cine a fost Gheorghe Gruia Marinescu te iert!

Aoleu, mi-am spus în gând, nu știam că-l cheamă și Marinescu! De ce nu-mi spusese bunicul numele întreg? Ce să mă fac eu acum? Am pregetat câteva minute și am răspuns:

— Știți, Gheorghe Gruia Marinescu este cel mai bun handbalist al nostru... sau așa cred. A avut un talent deosebit, astfel încât, după câteva luni de pregătire intensivă, s-a calificat în Divizia A.

Speram să-i placă răspunsul meu, după mimică mi-am dat seama că așa este, zâmbea. Nu v-am spus, a pregeta înseamnă a sta pe gânduri înainte

de a face ceva; a șovăi, a ezita, a se codi. Cam așa stăteam și eu înainte să răspund.

— Foarte bine, Ionuț! Îmi place răspunsul tău. Ți-am mai spus, ești brânză bună în burduf de câine. Stai jos!

Ce-o fi vrut să spună cu expresia asta oare? Mă uit la Mircea care-mi arăta ceva în carte. M-am strâmbat puțin la el și m-am așezat mai bine pe scaun. Nici bine nu m-am pregătit că văd un bilet care tot circula din mână în mână până a ajuns la mine cu rumoarea aferentă și chicotelile de rigoare. Iau biletul, îl deschid și citesc: *brânză bună în burduf de câine* este o expresie populară care înseamnă – persoană al cărei comportament îi umbrește calitățile. Adică tu ești așa! Îți dau un sfat: citește-l pe Creangă! Rumoare și chicoteli, v-ați dat seama! Sunt toate zgomotele pe care le pot reproduce copiii când se întâmplă ceva frumos în clasă, adică râsete și șoșoteli.

Da, ce zică și el! De parcă l-am întrebat eu ceva. Are o carte veche și iese în evidență, are o carte nouă, tot el este în vizorul tuturor. Așa e Mircea – băiatul cuminte și deștept din clasă. Stai puțin! Eu am toate aceste calități, dar comportamentul meu le umbrește? Bravo, Mircea! Acum știu ce trebuie să fac: îmi schimb comportamentul. E ușor de zis, dar greu de făcut. Văd eu ce fac.

Și cât am stat eu pierdut în planuri, doamna umpluse toată tabla. Mă uitam și nu înțelegeam nimic, parcă era scris în altă limbă necunoscută încă pentru mine. Cum se poate una ca asta? Stai 5 minute cu gândul în altă parte și nu mai înțelegi lecția. Atunci m-am pus pe ascultat că nu era de glumă.

După ce m-am dumirit puțin și am început să fiu atent, am înțeles despre ce era vorba: Tezeu și Minotaurul, iar pe tablă doamna scrisese alți eroi din mitologia greacă ca Perseu, Heracle, Zeus, Hercule. Dacă aș fi fost atent, aș fi intervenit și eu că știam mulți eroi de la tatăl meu pasionat de mitologie. Cuvântul *a se dumiri* = a pricepe sau a face să priceapă clar (după ce fusese nedumerit), a-și da sau a face să-și dea bine seama; a(-și) explica. Eu vă sfătuiesc să nu faceți ca mine, fiți atenți la lecție!

Sonera însă mi-a adus zâmbetul pe buze și mi-a luminat chipul. Aveam nevoie de o gură de apă și ceva de mâncare. Nici n-a apucat doamna să-și strângă toate lucrurile că eu eram cu sticla de apă în mână. Dar nici n-am apucat să beau o picătură că s-a și auzit în clasă:

— Ninge, mă!

Sticla mea cu apă a căzut, Mircea, care nu știu cum apăruse în zonă, a alunecat și stătea pe parchetul ud. Toți colegii se îmbulzeau la fereastră. M-am apropiat de Mircea îngrijorat:

— Hei, ești bine? L-am întrebat cu teamă întinzându-i mâna să se ridice.

— Da, doar că dintele meu a căzut mai repede decât ar fi trebuit. Uite! Mi se mișca de ieri și mama voia să mă ducă la dentist. Acum nu mai este nevoie. Ești cel mai rapid stomatolog.

— Îmi pare rău, Mircea. Nu știu cum am făcut asta, zău!

— Partea bună este că nu mă doare. Sincer, eram foarte speriat de mersul la dentist. Tu m-ai salvat. Te pot numi salvatorul meu, vezi!

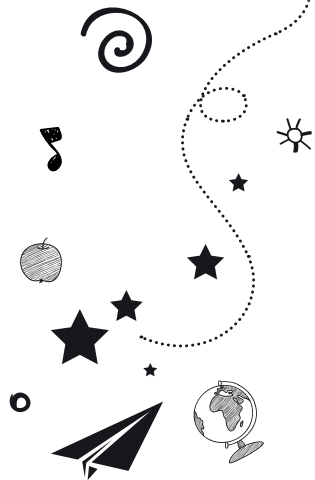
— Dar știi ce, afară ninge iar! S-ar putea să stăm acasă câteva zile. Ce zici de asta?

— Pentru noi e bine, dar părinții noștri vor face o mică criză. Nu vreau să-mi imaginez.

Da, acum aș putea să mai adaug trei idei la proiectul meu:

1. Fii calm în situațiile de criză – soluțiile apar când te stresezi mai puțin! Dintele meu este cel mai bun exemplu.
2. Ionuț nu are leac – asta este clar și eu nu voi scăpa niciodată de efectele secundare. Mă amuză subiectul acesta. Sigur va ieși ceva frumos!
3. Zăpada de afară nu mai este o bucurie așa de mare. Și-a pierdut farmecul... cel puțin pentru mine, cel puțin acum.

A doua poveste

Am plecat de la școală mai devreme. Zăpada se întetise din senin și profesorii se temeau să nu rămână blocați în sat. *Se întetise*, să vă spun, înseamnă a face (să crească) sau să devină mai intens. Și cum pe jos mai era destulă zăpadă, erau șanse mari ca drumurile să devină inaccesibile. Nici bine nu am intrat pe ușă, că mama m-a luat la întrebări:

— Ce-ai pățit? Unde îți este dintele?

De unde știa că mi-a căzut? Jur că nici nu apucasem să deschid gura. Am avut impresia că mama știe și lucruri nespuse încă, le vede prin mine și m-am rușinat de toate pe care le aveam încă tănuite de ea.

— Mami, nici nu ți-am spus încă.

— Lasă că am văzut eu imediat ce ai intrat. Nu trebuia să mergem azi la stomatolog?

— Ba da, dar dințișorul meu a vrut să cadă singur. Ce să-i fac? S-a predat înainte de termen. Și râdeam pe sub mustăți privind-o pe mama care era

foarte îngrijorată. Dar numai eu știam cât mă bucuram că nu mai merg la stomatolog.

— Oricum vom merge, vreau să mă asigur că totul este în regulă. Intră și mănâncă ceva. Eu sun să văd dacă mai este la cabinet.

Ce să mai mănânc! Îmi pierise cheful de orice. Nu înțelegeam de ce mai trebuia să merg dacă dintele era în buzunar și nu mă dureau nimic. M-am așezat pe scaun așteptând verdictul. Acesta este un cuvânt folosit în justiție, dar acum l-am folosit cu sens figurat și înseamnă hotărâre, opinie definitivă, care nu admite contrazicere. Pe mama oricum nu o puteam contrazice și cu atât mai puțin să o fac să-și schimbe opinia.

Mama s-a întors zâmbind. Nu știam dacă-i de bine sau de rău.

— Hai să mergem, ne așteaptă!

Nu am apucat să mai zic nimic, am fost luat pe sus și târât prin zăpada pufoasă care se așternuse, dar care nu dădea semne să reziste prea mult. Era apoasă și grea pe dedesubt. Când am intrat în cabinet, mă rugam să nu mai fie doamna doctor acolo și să o luăm înapoi spre casă, dar de unde atât noroc pe mine!

— Bună ziua, haideți înăuntru!

În câteva clipe, eram cocoțat pe scaunul acela desprins din filmele științifico-fantastice. Priveam curios, dar îmi simțeam obrajii ca focul. Doamna doctor s-a apropiat și mi-a spus să deschid gura. A fost un gest involuntar. Când ajungi acolo, nu mai faci ce vrei, faci ce ți se spune.

S-a uitat, m-a examinat și a zis:

— Caninul tău a căzut la termen și locul arată foarte bine. Sigur zâna Măseluță te va recompensa pentru dintele de lapte.

